

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 216/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Námestie legionárov 5, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Ek/682/2022 z 29. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením okresného súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Okresný súd v exekučnom konaní o vymoženie nepeňažného nároku uznesením zo 7. marca 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom zamietol druhý návrh sťažovateľa (povinného) na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a oprávnenej priznal nárok na náhradu trov exekučného konania vo výške 66,54 eur. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť podľa § 239 a nasl. Civilného sporového poriadku, ktorá bola napadnutým uznesením zamietnutá a súčasne priznal oprávnenej nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti so sťažnosťou povinného vo výške 71,92 eur.

3. Sťažovateľovi bola exekučným titulom (rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 15C/39/2015-186 z 12. júla 2018) uložená povinnosť odstrániť neoprávnene zasahujúce kovové oplatenie do nehnuteľnosti vo vlastníctve oprávnenej. Sťažovateľ v oboch návrhoch na zastavenie exekúcie namietal rovnakú skutočnosť, ktorý sa týkala nedostatku jeho pasívnej legitimácie z dôvodu prevodu vlastníckeho práva na jeho maloleté deti.

3.1. Prvý návrh sťažovateľa na zastavenie exekučného konania bol rozhodnutím okresného súdu uznesením zo 14. augusta 2023 zamietnutý; exekučný súd viazaný obsahom exekučného titulu

zistil, že argumentáciu o zmene v osobe vlastníka pozemku ako dôvod, pre ktorý mu nemožno uložiť povinnosť odstrániť presahujúcu časť oplotenia neuviedol v odvolaní a ani v dovolaní, ale ju začal uvádzať až v exekučnom konaní. Nad rámec dodal, že ani len samotná skutočnosť prevodu vlastníckeho práva nie je dôvodom na zastavenie exekúcie, keďže (i) povinnosť uložená exekučným titulom sa neviaže na vlastníctvo pozemku a (ii) povinnosť je uložená priamo sťažovateľovi ako stavebníkovi.

4. Súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že ide o skutočnosť, ktorá existovala pred uplynutím lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), dokonca ešte pred právoplatnosťou a vykonateľnosťou exekučného titulu, a teda nejde o skutočnosť, ktorý nastala po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie (§ 61k ods. 3 Exekučného poriadku). Zároveň považoval za potrebné dodať, že o prvom návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie z toho istého dôvodu bolo už právoplatne rozhodnuté, a to uznesením zo 14. augusta 2023, právoplatným 21. augusta 2023, čím založilo prekážku *res iudicata*.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ tvrdí, že nie je právnym nástupcom osoby uvedenej v exekučnom titule, a preto je vedená exekúcia proti nemu bezpredmetná, čo potvrdil aj okresný súd uznesením zo 7. novembra 2022. Od momentu zrušenia tohto uznesenia sťažovateľ považuje exekúciu za nezákonnú. V nadväznosti na uvedené ani priznanie nároku na náhradu trov exekučného konania nie je správne, navyše, je duplicitné, keďže už raz boli trovy priznané exekučným titulom.

6. Sťažovateľ navrhol zastaviť exekúciu z dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, keďže za iné skutočnosť, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu považuje to, že už predmetnú nehnuteľnosť nevlasťní. Vysvetľuje, že počas základného konania oprávnená nevyužila procesné zabezpečovanie prostriedky (predbežné opatrenie, resp. neodkladné opatrenie), v katastri nebola evidovaná žiadna obmedzujúca poznámka brániaca disponovať s nehnuteľnosťou, darovaciu zmluvu schválil za maloleté deti súd a kataster ju vkladom zapísal.

7. Citujúc bod 27 napadnutého uznesenia sťažovateľ poukazuje na protirečenie súdu v tom, že na jednej strane uvádza, že nie je pasívne legitimovaný na podanie návrhu na zastavenie exekúcie a na druhej strane ho ten istý súd vyzýva na plnenie povinnosti, čím považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne. Súhlasí s exekučným súdom, že v rámci exekúcie je oprávnený skúmať len skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktorým je podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku vykonateľné rozhodnutie. Rozsudok Okresného súdu Prešov v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove nadobudol právoplatnosť 9. decembra 2019 a vykonateľnosť 9. januára 2020. K darovacej zmluve došlo pred právoplatnosťou a vykonateľnosťou exekučného titulu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením exekučného súdu o zamietnutí sťažnosti smerujúcej

proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí ďalšieho návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie.

9. Nezákonnosť, resp. bezpredmetnosť vedenej exekúcie sťažovateľ argumentačne odvíja od nedostatku pasívnej vecnej legitímácie z dôvodu prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na svoje maloleté deti, ktorému v základnom konaní nebránilo žiadne obmedzenie v dôsledku pasivity oprávnenej.

10. Tento východiskový sťažnostný argument nemá relevantný materiálny rozmer k rozhodujúcim záverom exekučného súdu v napadnutom uznesení, ktorý vyslovil, že práve ten istý argument o tej istej skutočnosti sťažovateľ zopakoval v ďalšom neskôr podanom návrhu na zastavenie exekúcie, (bod 26 napadnutého uznesenia). Záver exekučného súdu, že sťažovateľom namietaná nezákonnosť exekúcie z dôvodu zmeny vlastníckeho práva nie je skutočnosť, ktorá nastala po podaní predchádzajúceho návrhu, plne zodpovedá skutkovej hypotéze aplikovanej právnej normy (§ 61k ods. 3 Exekučného poriadku).

11. Výhrada sťažovateľa týkajúca sa protirečenia súdu v bode 27 napadnutého uznesenia predstavuje zjavnú dezinterpretáciu tohto vyjadrenia súdu. Bez potreby hlbšej analýzy tohto bodu jednoznačne vyplýva, že súd nevyslovil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, len poukázal na to, že o návrhu povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie povinného bolo už právoplatne rozhodnuté uznesením zo 14. augusta 2023, avšak z kontextu je zrejmé, že o tom návrhu rozhodol negatívne. Na základe uvedeného nemôže byť sťažnostná námietka o arbitrárnosti napadnutého uznesenia dôvodná.

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a uznesením okresného súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu